

OZORNIK (1) *sb m*

I pl ozorniki.

Sł stp, Cn, Linde brak.

*Oszcerca, mówiący niesłusznie źle o kimś [kogo]: okazał tę ofiarę przed ozorniki Chryśta P. y
iego wiary: łam Luter [...] tę ofiarę zhydził/ śpáczył/ czyniąc miłtrzá łwégo dyablá woléy dofyć
BiałKat 341.*

Synonimy: osoczca, osocznik, oszcerca, ożuwca, potwarca, żwacz.

EW